

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννηνταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς ός πλέξη.

Δωδέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα μας πάλιν αι 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' ευθείας πρός έμέ.

Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α είναι μόνο.

Για τα ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και 'στο χέρι.

Είς γνώσιν φέρομεν παντός ευμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρός δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Είκοσι μηνός 'Απρίλη
και λυσοούν κομμάτων σκύλοι.

Ποῦντος πενήντα και πεντακόσα
κι' ή φύσις όλη διαγελώσα.

Συνέδριον Τρικουπικών, τά μάλιστα σημαντικόν.

'Ακέφαλοι λοιπόν Τρικουπικοί
έπηγαν εις του Ζέγγελη τό σπήτι
κι' όλοι των έσυζήτησαν εκεί
ποζόν θάχουν του λοιπού Μητροπολίτη.

Και μές 'στους ψιθυρίζοντας όμίλους
έπρόβχλαν οι φέροντες τα πρώτα,
κι' ό Ζέγγελης έτράταρε τους φίλους
μέ τσάι και μέ μπόλικα πισκότα.

Κι' ό κύριος Σιμόπουλος αρχίζει
τήν ευφραδή του γλώσσαν να τροχίζει
και λέγει πρός τόν όμιλον συντόμως:
«Εγώμαι του Τρικούπη κληρονόμος
και της άρχής ός παύση πäs άγών,
κι' άν πάτε τόν θιχόντα να 'ρωτήσετε
βεβαίως θα σας 'πεί πως άρχηγόν
έμένα μόνον πρέπει να βηπτίσετε».

«Εγώ, καθώς γνωρίζει κάθε φίλος,
υπήρξα του Τρικούπη μόνος στύλος,
έγώ δια παντοίων προτροπών
έλύτρωσα την χώραν εκ λιμεν,

κι' αυτός πρό των γνωμών μου σιωπών
τό κράτος έκυβέρνα δι' έμου».

Βρέ τί μάς λές; άπήντησαν οι φίλοι
κι' ευθύς ό κληρονόμος σιωπάζ,
κι' άνοιξας ό Σκουλούδης λαύρα χείλη
τόν κύριον 'Ανάργυρον κτυπάζ.

«Σιώπησε, μαντεϊόν της Πυθίας,
μή φαίνεσαι προπέτης και θρασύς,
κι' εγώμαι κληρονόμος άπ' ευθείας
καθώς καλά τό ξέρετε και σεις».

«Κανένas άρχηγίαν μην προσμένη,
κι' άν είχαν λαλιάν οι πεθαμμένοι,
άμέσως υποχθόνιος κραυγή
άπό τους τάφους ήθελε να 'βγεί».

«Και θάλεγε «τους άλλους να σφυρίζετε
κι' άπ' όσους άτενίζουν ύψηλά
έκείνον άρχηγόν σας να κηρύξετε,
πούχει κι' άπ' όλους γενεϊα πιό πολλά».

Κι' είπε κι' ό Θεοτόκης ό πολύς,
τό πρώτο φιγουρίνι της Αύλης:
«Βρέ τζόγιαίς μου, την κλάρα που την πάτε;

παρκαλώ κι' εἰ δὴ νὰ σιωπάτε,
καὶ κύπτοντες ἔμπρὸς 'στὸ φιγουρίνι
φιλήσετε τοῦ Κόντε τὸ λουστρίνι.

«Πηγαίνετε νὰ ὀῆτε τοῦ θανόντος
τὰς παλαιὰς καὶ νέας διαθήκας,
καὶ τότε θὰ φωνάξετε πῶς ὄντως
ἐγώ μαι Πτολεμαῖος καὶ Περδίκας,
ἐγὼ τῶν σουαρέδων τὸ περδίκι,
κι' ὁ τίτλος ἀρχηγοῦ σ' ἐμέν' ἀνήκει,
τὸν Κόντε τὸν φωστῆρα 'στους φωστῆρας
καὶ πρῶτον Μουσιῶ Τζώρτζη τῆς Κερκύρας».

Εἶπαν αὐτὰ κι' οἱ τρεῖς οἱ Πτολεμαῖοι
σφριγῶντες, θαλερώτατοι κι' ἀκμαῖοι,
καὶ κάθε φίλος πρόθυμος ἐφάνη
καὶ τῶν τριῶν ν' ἀκούσῃ τὴν κουβέντα,
κι' ὁ Ζέγγελης δὲν ἔπαυε νὰ κἀνῃ
διάφορα 'στους φίλους τραταμέντα.

Κι' εἰς ἓνα βῆμα πρόχειρον ἀνέβη
κι' εἰς ὅλην τὴν δημήγυριν προτείνει
ὑπαρχηγὸς τοῦλάχιστον νὰ γίνη,
ἀφοῦ γιὰ τὸ χατῆρι τῶν 'ξοδεύει
ἀλύπητα πετρέλαια καὶ φῶτα,
τὸ τσάι τοῦ σπητιοῦ καὶ τὰ πισκότα.

Κι' ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν αὐτὴν
κι' ἐκήρυξαν τὸν νέον Βουλευτὴν
ὑπαρχηγὸν περίβλεπτον καὶ πρῶτον
κι' ἐπέπεσαν 'στους δίσκους τῶν πισκώτων.

Κι' ἔγινε συμφωνία μυστική,
συμβόλαιον δ' ὑπέγραψαν ἐκεῖ
περὶ τῆς πολιτείας τῆς μελλούσης,
ὅπου σπασμὸς σὲ πιάνει νὰ τἀκούσης.

Συμφωνία μυστικὴ κι' ἀληθῶς ἀδελφικὴ.

Συνῆλθον μὲ διάχυσιν σπανίαν
κι' ἐκεῖνοι ποῦ δὲν εἶναι Βουλευταὶ
νὰ κάμωμεν μεθ' ὅρκου συμφωνίαν
πῶς δὲν θὰ συμφωνήσωμεν ποτέ.

Κι' ἂν πρόσκλησιν ὁ Θρόνος ἀποστείλῃ
'στὸν Κόντε, ποῦ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ,
Σκουλούδης καὶ Σιμόπουλος ὀφείλει
'στοῦ Παλατιοῦ τὸ κάθ' νὰ φρυάξῃ.

«Ὁ πάλιν 'στὸν Σιμόπουλον τὸν λάλον
ἢ πρόσκλησις σταλῇ τοῦ Παλατιοῦ,
ὁ κύριος Σκουλούδης μὲ τὸν ἄλλον
ὀφείλει νὰ τὸν κἀνῃ τάλαιτιοῦ.

«Ὁ ὅμως ὁ Σκουλούδης προσκληθεῖς
κόψῃ τῶν συναδέλφων τοῦ τὸν βῆχα,

ὁ Κόντες κι' ὁ Σιμόπουλος εὐθύς
τὰ γένεια νὰ τοῦ βγάλουν τρίχα τρίχα.

Οὐχ ἦττον ἂν κληθῶν κι' οἱ τρεῖς συγχρόνως,
οἱ μείναντες ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
πρέπει 'στους τρεῖς τὰ δόντια τῶν νὰ τρίξουν
καὶ τὴν τριάδ' αὐτὴν ν' ἀποκηρύξουν.

Καὶ πρὶν γνωσθῇ τοῦ Στέμματος ἡ γνώμη
νὰ σπεύσουν εἰς τοῦ Ζέγγελη ὁρμαῖοι,
καὶ νὰ χρισθοῦν κι' ἐκεῖνοι κληρονόμοι,
'Ἀντίγονοι, Περδίκαι, Πτολεμαῖοι.

Κι' εἰς ἓνα συμφωνοῦμεν ὅλοι μόνον
καὶ τώρα καὶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
νὰ λέγεται καθένας ἀρχηγός
καὶ πρῶτος τῆς μερίδος ὁδηγός.

Ἐν μέσῳ τηλικούτων συμφωρῶν
τοιαῦτα συμφωνοῦμεν ἐκ συμφώνου,
διὸ καὶ συνετάχθη τὸ παρὸν
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τοῦ Θρόνου.

Συνέλευσις δευτέρα, πολὺ σπουδαιότερα.

Πᾶν καὶ 'στοῦ Καλλιφρονᾶ
κάμποσοι Τρικουπικοὶ
γιὰ ν' ἀπλώσουν τραχανᾶ
καὶ νὰ 'ποῦν πολλὰ κι' ἐκεῖ.

Μυστικὸ τροπάρι ψάλλουν
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον
ὑποψήφιον νὰ βγάλουν
τὸν Δραγούμη τῶν Μεγάρων.

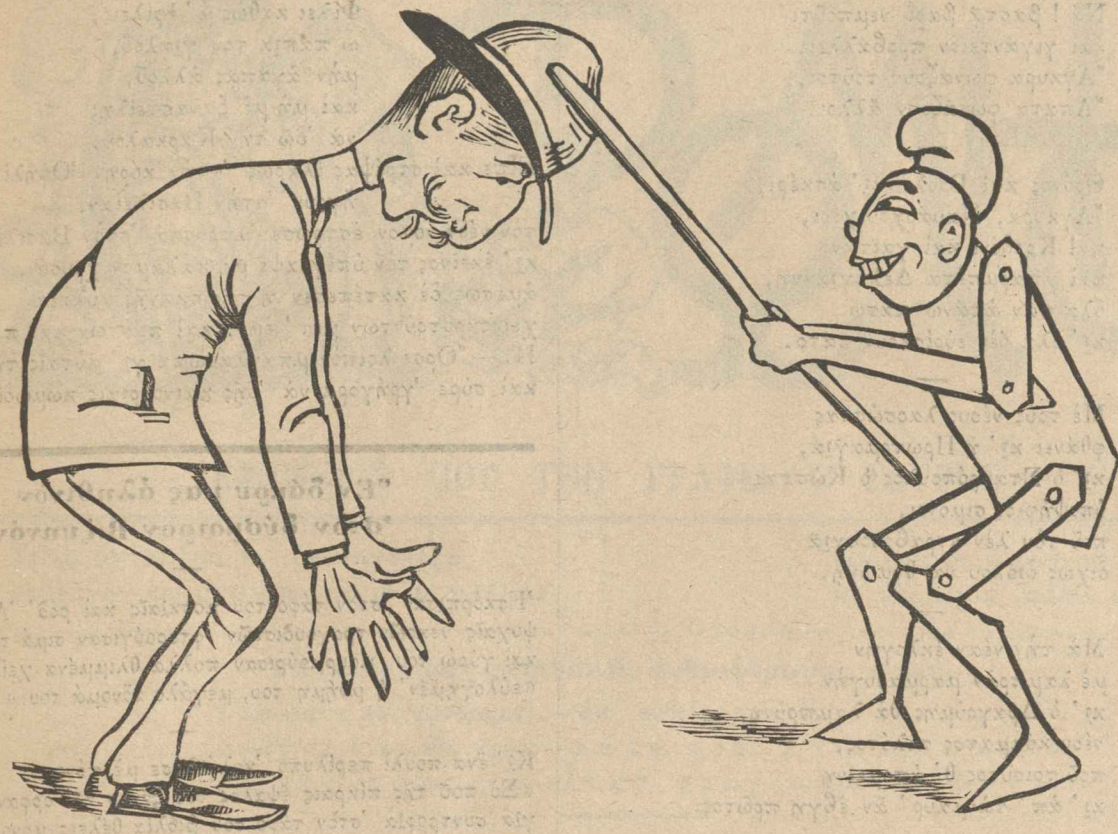
Τοῦτος εἶναι τὸ προζύμι
καὶ τοῦ κόμματος πυρήν,
κι' ἡ ταχύπτερος ἡ Φῆμη
φθόγγον φθίγγεται βαρύν.

» Ἄς σὰς πιάσῃ κρύος τρόμος
καὶ μὴ βγάλετε μιλιᾶ...
τοῦτος εἶναι κληρονόμος,
ποῦχει τᾶσπρα τὰ μαλλιᾶ.

«Τοῦτος πρόκειται νὰ δράσῃ
καὶ λαμπρὰς νὰ δρέψῃ νίκας,
βάρδα 'μπρὸς γιὰ νὰ περάσῃ
ὁ καινούριος ὁ Περδίκας.

«Φουσκαμένους σὰν τουλοῦμι
κι' ἔχοντας 'ψηλὰ τὴν μύτη,
χαῖρε, Στέφανε Δραγούμη,
Μακεδῶν καὶ Μεγαρίτη.

«Στέφανος σὲ περιβάλλει,
ποῦ τὸν λαχταροῦν πολλοί,

Τῆς ἀφανοῦς σαβούρας ὁ κόντες Φασουλῆς
ραβδίζει τὸ καπέλο τοῦ Κόντε τῆς Αὐλῆς.

χαῖρε, κάτασπρο κεφάλι,
χαῖρε, κάτασπρο μαλλί.

«Στοῦ Καλλιφρονᾶ τὸ σπῆτι
μετὰ κρότων καὶ κραυγῶν
σὲ τὸ κόμμα προκηρύττει
ὡς τὸν μέλλοντ' ἀρχηγόν.

«Κάθ' ἱλπίς τῶν ἄλλων φροῦδῃ
καὶ τὸ νέο σου στεφάνι
τοῦ Στεφάνου τοῦ Σκουλούδη
μαῦρο τὸ σηκότι κἀνει.

«Κι' ὁ Σιμόπουλος ὁ τλήμων
κι' ἀρχηγὸς ἐκ τῶν δοκίμων,
'στὸ καινούριο τὸ μαντάτο
δίνει μιὰ καὶ πέφτει κάτω.

«Ἄμμ' ὁ Κόντες τί νὰ γένη,
τῆς Αὐλῆς τὸ φιγουρίνι;
γιὰ τὴν Κέρκυρα πηγαίνει
μὲ σκοπὸν ἐκεῖ νὰ μείνῃ.

«Ἄς θρηνήσῃ δυνατὰ
ὁ καθένας Σγαναρέλος,
'σώθηκαν τὰ χωρατὰ
κι' ἀρχηγὸς εὐρέθη τέλος.

«Ἀρχηγὸς μυρίζει κνίσσα
κι' ἄς βαρέσουν τὰ βιολιά...
ἀγεράκι φύσα φύσα
'στοῦ Δραγούμη τὰ μαλλιᾶ.»

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Κι' ἂν μ' ἐρωτᾷς τί γίνεται 'στὸ κράτος τὸ σφριγῶν
μὲ 'λίγα λόγια στρογγυλὰ σοῦ λέω, βρέ ψωρίτη,
πῶς ψάχνουν οἱ Τρικουπικοὶ τὸν νέον ἀρχηγόν,
γυρεύουν κι' οἱ Συνοδικοὶ νὰ 'βροῦν Μητροπολίτη.
Κι' ἀφότου τὸ Ρωμαῖικο μὲ δάφνινα κλωνάρια
ἐκρέμασε τὸ μέλλον τοῦ 'στοῦ Λοῦη τὰ ποδάρια,
κι' ἀφότου κλέος παλαιὸν 'στὸ Στάδιον ἐμύρισε
κι' ὅλοι μας ἀπεκτήσαμεν κοτίνους καλλιχρώμους,
νομίζω πῶς δλόκληρον τὸ κράτος ἐπλημύρησε
ἀπὸ κοιμάτων Ἀρχηγούς καὶ Μαραθωνοδρόμους.

Διατί μουγκρίζ' ἡ γῆ;
νέα πάλιν ἐκλογή,
Περικλέτο, ξημερώνει,
πάλιν Ἀγκυρα, Κορδόνι.

Τοῦ Ναυάρχου 'δὲς τὸ χέρι,
ποῦ καθὼς μᾶς λέν πολλοί,
σωτηρίαν θὰ μᾶς φέρῃ
καὶ 'στὴν κάλπην μᾶς καλεῖ.

Νά ! βαστά βαρύ νεμποῦτι
καὶ γιγάντειον προβάλλει...
"Αγκυρα φωνάζουν τοῦτοι,
"Απατα φωνάζουν ἄλλοι.

Θρόνος καὶ Βουλὴ κι' ἀσκέρι,
"Αγκυρα, Ναυάρχου χέρι,
καὶ Κορδόνι καὶ γαϊτάνι
καὶ μπαρμπέτα Δεληγιάννη,
ὅλα πᾶν ἀπάνω κάτω
κι' ὅλα δὲν εὐρίσκουν πάτο.

Μὲ τοὺς νέους λαοσώστας
φθάνει κι' ἡ Πρωτομαγιά,
κι' ὁ Σταυρόπουλος ὁ Κώστας
ὕποψήριος σιμόνει,
ποῦ τὸν λέν στραβοσουγιᾶ
δίχως διόλου νὰ θυμῶνῃ.

Μὰ τὴν νέαν ἐκλογὴν
μὲ λαμπρὰν μαρμαρυγὴν
κι' ὁ Δραγούμης θὰ λαμπρύνῃ,
νέου κόμματος πιλότος,
ποῦ τοιοῦτος θ' ἀπομείνῃ
κι' ἀπ' τὰ μαῦρ' ἂν ἐβγῇ πρῶτος.

Πλὴν τοὺς πάντας θὰ σκιάσῃ
παρὰ πάντας φωτεινός
ὁ πολὺς Μελαχρινός,
ποῦ γιγακᾶδες θὰ χορτάσῃ.

Π. — "Αλλ' ὅμως μὲς 'στὰς ἐκλογὰς καὶ τὰς διασκεδάσεις
δὲν εἶδες τί κωμωδιῶν ποικίλων παραστάσεις
εἰς τοῦ Παππούδωφ γίνονται καὶ 'στοῦ Μαυρομιχάλη,
ποῦ 'πήγανε κι' οἱ Βασιλεῖς κι' ἡ τάξις ἡ μεγάλη ;
Φ. — Κι' ἐμένα μ' ἐπροσκάλεσαν μεθ' ὅλων τῶν ἐγκρίτων,
ἐνῶ δὲ χάσκων ἐβλεπα μὲ τᾶλλο τὸ μπουκέτο,
ὁ Δεληγιάννης ραδιῶς σὰν μίαν τῶν Χαρίτων
ἐμπρὸς εἰς ὅλους προχωρεῖ καὶ κάνει τὸν 'Αμλέτο.
Τοῦ μπὶ λοιπὸν ὁ νόμος τοῦ μπὶ,
τάχα τί σκέψις θὰ τοῦ 'μπι;
Τάχα θὰ μένῃ σοβαρῶς ὁ Θρόνος ἀμφιβάλλων;
τάχα θὰ βάλ' ὑπογραφὴν 'στὸν νόμον τὸν μεγάλον,
τὸν κανονίζοντα σφῶς τὰ τῆς 'Αστυνομίας,
ἢ μετὰ ψυχραιμίας
'στὸ τέλος ἀνυπόγραφον θὰ μοῦ τὸν ἐπιστρέψῃ
κι' ἀδίκως θὰ μὲ ρέψῃ;
Μήπως δὲν εἶναι προσφιλὴς σὰν πρῶτα 'στὸ Πηλάτι
τοῦ Κορδονιᾶ 'ἢ φάτσα,
ἢ μήπως ἄλλον ἐβλεπε νεώτερον 'στὸ μάτι
κι' ἄρχισε τρίτσα κάτσα;
"Αν ὅμως δὲν ὑπογραφῇ, 'Αμλέτε, τί θὰ κάνῃς;
βεβιαίως θὰ παραιτηθῇς χωρὶς καιρὸ νὰ χάνῃς.
Κι' ἂν ὁ Κορδοναρούμπαρος σκληρῶς παραιτηθῇ
'στὸ χάος τὸ πρωτογενὲς τὸ κράτος θὰ 'βρεθῇ,
καὶ μὲ τοὺς νέους ἀρχηγούς ὁ Θρόνος θὰ κρεπάρῃ
κι' οὔτε θὰ φύγῃ 'στὰ λουτρά τὸ φρέσκο του νὰ πάρῃ.
Κορῶνα περιστέρεά μου,
Γερτροῦδῃ μου, μητέρα μου,
κύττα 'στὰ μάτια μὴ στείλῃς τὸν γυιό σου τὸν φουριόζο,
ὕπογραψέ τὸν νόμον μου καὶ δὲν τὸν ἐπὶ κρῖνός σου.

Φίλει καθὼς μ' ἐφίλεις,
ὦ πάπια τοῦ γιγλοῦ,
μὴν ἀγαπᾶς ἄλλου,
καὶ μὴ μὲ ξαναστείλῃς
νὰ 'δῶ τὴν Καρκαλοῦ.

Εἶπε καὶ στρέψας ἱλαρῶς 'στὴν κόρην 'Ορηλίαν
ἦγουν 'στὴν Βασιλείαν,
τὸν νέον νόμον ἔστρωσε 'μπροστά 'στὸν Βασιλέα
κι' ἐκεῖνος τὸν ὑπέγραψε μὲ κάλαμον χρυσόν,
ἀμέσως δὲ κατέπεσεν ἡ τῆς σκηνῆς αὐλαία
χειροκροτούντων μετ' ἐμοῦ καὶ πάντων καὶ πασῶν.
Π. — "Ὅρσε λοιπὸν μπαγλαρώμα γι' αὐταῖς τῆς ἀπῆλθῃς
καὶ σύρε 'γρήγορα νὰ 'δῇς καινούριους κωμωδίας.

Ἐν δάκρυ μασ ἀληθινόν 'στὸν δύσμοιρον Βιζυηνόν.

"Εσκόρπισαν 'στὸν τάφο του μοσχαῖς καὶ ρόδ' Ἀπρίλ,
ψυχαῖς νεκρῶν τραγουδιστῶν 'πτερούγισαν σιμά του,
καὶ γύρω του 'μουρμούρισαν πολλὰ θλιμμένα χεῖλη :
«εὐλογημέν' ἡ μνήμη του, μεγάλο τὸ νομὰ του.»

Κι' ἓνα πουλὶ περίλυπο 'κελάϊδῃσε μὲ πόνο :
«Σὺ ποῦ τῆς πίκραις ἐψάλες τοῦ ξένου κι' ὄρσανοῦ,
γὰρ συντροφιά 'στὸν τάφο σου βιβλία θέλεις μόνο,
βιβλία ποῦ σοῦ 'φώτισαν καὶ σοῦ σβύσαν τὸν νοῦ.

» Ἐλάτε τοῦ τραγουδιστῆ νὰ κάνωμε τὴ χάρι
κι' ἂς βάλωμε 'στὸν τάφο του χαρτί καὶ καλαμάρι,
γὰρ τῆς Μαριῶς καὶ Μαργαρώς νὰ γράψῃ τὰ γεινάτια,
γὰρ τῆς λαχτάραις τῆς σκλαβιάς, γὰρ τὰς τούραννοῦ,
καὶ γὰρ τὴν μαύρην μάνα του, ποῦ μὲ στυμμένα μάτια
κλαίει τὸ δόλλο τῆς παιδι' μὲ τὸν στυμμένο νοῦ.

» Τραγουδῆσέ μας τὸ χωριό, ποῦ τὸ πατεῖ σατράπης,
τραγουδᾷ τὴν 'Αγία Σοφία καὶ τὰς τῆς 'Αγάπης.
Ποῖος ξέρει καμμίαν ἄνοιξι, καμμίαν 'Απρίλ' ἡμέρα,
ὅταν Θεὸς χρυσόταξος κατέβῃ κι' ἐδῶ πέρα,
ὅταν τῆς ἀναστάσεως τὰ σήμαντρα βροντήσουν
καὶ σπάσῃ σκλάβων σίδερα βοῇ κοσμοχαλάστρα,
ποῖος ξέρει καὶ τὸ μνημ' αὐτὸ μίαν 'μέρ' ἂν δὲν φωτίσῃ
τῆς δόξας τῆς ἀληθινῆς καὶ τῆς ἀγάπης τὰς τῆς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

"Αναγνωστάκης ὁ γιγλός, χαριτωμένος νοῦς,
κι' ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας τοὺς πρώτους καὶ κλεινοῦς,
ὁ θεραπεύων ἐνταυτῷ τὰ μάτια καὶ τὰς Μούσας,
πρὸς τὸν Θεὸν 'Ασκληπιὸν σπανίως συμπάθουσας,
μετέφρασε περιφραδῶς εἰς πρώτην εὐκαιρίαν
τὸ δράμα τὸ Σχιλλέρειον, τὴν Στουάρετ τὴν Μαίη,
μὲ κάλλος γλώσσης ἀγαστὸν καὶ στίχων γλαφυρότητα,
προδίδουσας τὴν θάλλουσαν τοῦ πνεύματος νεότητα.

Τοῦ Παρασκευοπούλου τὰ τραντακτὰ Ταξείδια
'πουλήθηκαν καὶ πᾶνε, καὶ φέρτε μας τὰ ἴδια.
'Εβγῆκαν τώρα πάλιν εἰς ἐκδοσὶν δευτέραν,
τῆς πωληθείσης πρώτης καθ' ὅλα καλλιτέραν,
ὁ δὲ Ρωμῆος ἐκ νέου πρὸς τὸ κοινὸν κηρύττει
πῶς ἐκδοσις θὰ γένῃ τῶν Ταξείδιων καὶ τρίτη.